

Succeir

El verb *succeir* pot ésser usat, preceptivament, amb dos significats diferents: «entrar en lloc d'altri en un càrrec, dignitat, etc., en la possessió d'alguna cosa» i «esdevenir-se, ocórrer un fet». Amb aquest segon valor, molt més usual i popular que *succeir*, mot d'origen culte, que manté aquest caràcter, és *passar*. És totalment insòlit, en el llenguatge col·loquial, d'expressió espontània, de sentir frases com *Què succeeix?* o *Quines coses que succeeixen!* Tothom diu, unànimement, *Què passa?* i *Quines coses que passen!* Per això sobta tant que alguns narradors i autors teatrals, que diuen que trien les formes de llenguatge més senzilles i planeres a fi d'afavorir la versemblança dels diàlegs, preferixin *succeir* a *passar*. En realitat, és clar, no hi ha tal preferència: simplement, s'han deixat influir pels models del castellà, que a través d'una copiosa tradició narrativa (incloent-hi el teatre, el cinema, el còmic, etc.) ha arribat realment a popularitzar el seu verb «suceder». No havent-se això esdevingut en català, caldria mirar-s'hi molt a recórrer al verb *succeir* quan hom pretén de debò un llenguatge que s'acosti a la naturalitat de l'expressió popular i espontània.

Directament relacionat amb *succeir* hi ha tota la sèrie habitual de noms i adjectius: *succés*, *successió*, *successiu*, etc. En tots ells observem el manteniment del grup consonàntic *cc*, pròpi de les formes cultes, que algú redueix indègudament a *c*, especialment en el mot *sucedani*, que no tothom encerta a veure que forma part d'aquesta família. Tan *succés* com *succeir* són admesos amb el mateix valor que *esdeveniment*, encara que aquesta darrera forma és segurament més usual, al costat de *fet* (*fet divers* en el llenguatge periodístic), *cas*, etc. El Diccionari també admet *succés* com a sinònim de *èxit*, la qual cosa, contra el que segurament algú podria sospitar, no sembla que obeeixi a cap influència del francès. Observem, però, que hi ha qui també usa el verb *succeir* significant «tenir èxit»; en frases com *El projecte té probabilitats de succeir*. Segons Joan Coromines, en català antic *succeir* s'havia usat també amb aquesta accepció, però modernament hom ha deixat de reconèixer-la-hi i no sembla pas que hi hagi cap raó que justifiqui aquesta restitució, més aviat confusionària. Cal recordar que disposem d'un verb, *reeixir*, que és segurament el més adequat.

Albert Jané